

Salomo, die op de deugdelijke huisvrouw een loflied heeft vervaardigd, zegt onder meer van haar:

„Hare kinderen staan op, en roemen haar welgelukzalig.”

Tot deze kinderen wil ook ik behooren. Nog jaren na haar heengaan, wil ik mijn Moeder prijzen voor haar liefde, haar gebeden, haar navolgenswaardig voorbeeld.

Laat ons, die het voorrecht hadden, of hebben, een rechtgeaarde, geloovige Moeder te bezitten, het getuigen: Moeder, van God mij gegeven, hoe véél waart gij mij, en voor hoe véél heb ik u, naast God, te danken!

J. N. V.

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

„Den Ouders ongehoorzaam.”

EEN VAN DE KENMERKEN VAN DEN TIJD VAN HET verval is, dat het gezag wordt verworpen. En dan wel alleréerst het gezag der Ouders. Want is het in de gezinnen goed, dan gaat het ook der maatschappij wel. Buigen de kinderen voor het gezag, dat God aan de Ouders gaf, dan erkennen ze ook het gezag Gods en der Overheid.

Maar wee als de menschen, reeds jong, liefhebbers van zichzelf zijn geworden! Dan jagen ze naar geld, naar ijdelheid, naar genot. Dan verheffen ze zich boven anderen. Dan achten ze hun Ouders niet meer, en worden ze hun ongehoorzaam.

We denken allereerst aan de ons als ingeschapen Moederliefde.

En toch — zie eens naar Rusland! Hoor eens, hoe ze daar den Moedernaam bekladden en oontereen; hoe ze met het Moederschap spotten! Zie ook eens rondom u, en merk op, hoe bij velen de Moederliefde is verloren gegaan, of althans dermate verstompt, dat ze in haar uitingen niet meer waarneembaar is; dat, integendeel, in vervulling schijnt te zijn gegaan bij velen, wat de apostel schrijft van de menschen in de laatste dagen: „Zonder natuurlijke liefde.”

’t Is iets vreeslijks, als de natuurlijke liefde verdwijnt. De dieren gaan in natuurlijke liefde den mensch voor. Maar in de wereld der booze geesten is geen liefde. Als de mensch dan ook gehéél naar die geesten luistert, wordt hij in de Schrift een beest genoemd — diep gezonken, lager staande dan het dier. Asaf vergelijkt zichzelf van nature bij een groot beest voor God. David spreekt over de beesten, die vergaan. Daniël heeft het over eens beesten hart en een woning bij de beesten. Paulus noemt de Cretenzen luie beesten. En het Boek der Openbaring — het toekomstboek — heeft het telkens over Beest-machten en Beest-menschen.

Dezer dagen las ik een brief van een Chinees, die te Moskou aan de Chineseche Universiteit studeert, aan zijn Vader. Het is de zoon van den Chineeschen generaal Tsjang-kei-sjek. Vergiftigd door de communisten, heeft hij de Moederliefde vergeten, en scheldt hij in het openbaar zijn Vader uit voor leugenaar en verrader. O.a. het volgende komt in dit schrijven voor: „Ik erken jou niet langer als mijn vader... Je hebt getoond, een vijand van het Chineseche volk te zijn... In mijn vorigen brief heb ik je op je fouten gewezen, en getracht, je te verbeteren. Nu doe ik dat niet langer... Ik ben van nu af je vijand... Meer heb ik niet te zeggen. Wij hebben ieder onze eigen belangen, en zullen ieder onzen eigen weg gaan. Op dit oogenblik kunnen wij zeggen, dat de verhouding van bloedverwantschap, die tusschen ons bestond, heeft opgehouden te bestaan!”

Is het niet ontzettend, als het „beest” in den mensch wakker wordt, en hij de ordeningen Gods omkeert, ja vertreedt? De natuurlijke liefde verdwijnt; de Ouders worden beschouwd als niets.

De Spreukendichter heeft zulke ernstige woorden gezegd tegen hen, die Vader of Moeder verachten en bespotten!

Helaas, dit geval van Tsjangs zoon is geen uitzondering. Meer en meer staan zonen en dochteren tegen de Ouders op.

Een van de dingen dan ook, waarvoor we in onzen tijd bijzonder moeten ópkomen, is: het gezag der Ouders.

En kunnen we dit wel beter doen, dan door op het gemoed der jeugd te werken, en haar in herinnering te brengen, wat zij vooral aan haar Moeder te danken heeft?

De „Moederdag,” die sinds eenige jaren op 20 Mei wordt gehouden, is dan ook onzes inziens een gevolg van de behoefte, om in dezen tijd van „den-ouders-ongehoorzaam-zijn” den zegen van een goede Moeder voor de aandacht te stellen. Hoe licht vergeten wij weldaden, ons bewezen! En de herdenking van hetgeen „Moeder” was voor haar zuigeling, voor het gespeende kind, voor haar opgroeienden kleine, voor haar schoolkind, roert een teedere snaar aan bij hen, die nog niet verstokt zijn, wekt de begeerte op, die liefdezorg nog te beloonen, en leert te luisteren naar Moeders stem, ja leert gehoorzaam zijn aan Vader en Moeder.

IN DEN GREEP VAN MAMMON

... L. PENNING

34)

HET WERD HERFST; DE WINTER KWAM. En een nieuwe lente wenkte, en de lieve zomer deed zijn intree, terwijl de overwinnaars naar Versailles trokken, om de lijnen der nieuwe staatkundige kaart van Europa vast te leggen. Oude staten zouden als onnutte ballast worden opgeruimd; nieuwe staten zouden worden gesticht. En de marken zakten... zakten....

Met Randijks andere transacties ging het op den duur even slecht. De bloei van vele ondernemingen bestond uit een looze aar; het was schijnbloei, klatergoud, een blinkend vernis, om de voosheid van den wand te bedekken. In de dagbladen prijkten lange lijsten van faillissementen, en die lijsten werden al grooter. Het werd een afgrond, die handelshuizen, eerwaardig door hun ouderdom, opslurpte....

„Het hoofd koel houden, Randijk!” had zijn vriend gezegd. Waarlijk, dat kwam nu te pas, maar in spijt van dien raad roofde de onrust aan Randijk vele uren van den nachtelijken slaap.

Zijn vrouw wist er van en Nellie ook; zij spraken er niet met anderen over, maar een waas van somberheid lag over „Het Huis van Geluk,” en het huwelijks-geluk was verre weggevloden.

Voor de buitenwacht schitterde dit huis echter nog in zijn glorie; de voorgevel werd opnieuw opgeschilderd, en de dorpelingen zeiden, dat men wel zien kon, waar het geld zat. In zijn optreden bewaarde Randijk trouwens zijn fiere houding; hij betaalde geregeld zijn renten, en zijn crediet bleef ongeschokt. Het was het groote lichtpunt in de toenemende benarring....

Het was in spijt van het onbegrensde optimisme, dat Randijk van Wailing had overgenomen, een onweersprekelijk feit, dat de toestand al moeilijker werd. Randijk hield lange beraadslagingen met zijn vriend, en kwam hij thuis, dan ging hij naar de zijkamer, waar zijn bureau stond, om te rekenen en te cijferen.

Nellie zag hem niet veel meer in de voorkamer met Moeder praten. Was hij er, dan las hij de krant. Maar soms kwam de liefde over de dorre velden van cijfers en getallen weer tot hem; dan sprak hij op een teedere toon als in de dagen van ouds, toen zij zoo gelukkig met elkander waren.

Dan schepte Alberdien weer moed. Haar man, die thans de afgoden diende, bleef toch een gekende des Heeren; dat geloofde ze nog, en de Heere zou niet laten varen de werken Zijner handen. Haar lijden was zwaar en bitter, maar in haar binnenste, door haar zuchten en tranen gedrenkt, bloeide de bloem, die „de lijdzaamheid der heiligen” wordt genoemd.

Zwaar was haar kruis. Zij zag de verwoesting naderen, maar zij diende God. En Jezus, Die bij Oom Jans sterfbed stond, was bij haar en troostte haar in al haar zielsverdriet.

Als haar man het slechts van den Heere mocht verwachten, dan zou alles nog goed komen, maar hij